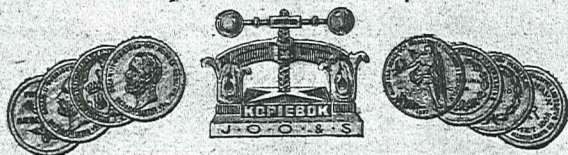


Fager-Andersson

FABRIKSMÄRKE.



N:o 78.



» Jag
men
Min
blev
sig men
min
svärn
kustin
svägar
fars
ter, o
Jag v
son. e
~~hatten~~
dill m
min
afg
min
färm

Omron. Fuddeberg. Fasilund.
Hörnbyda.

Min egen farfar

Jag gifte mig med en änka
med en fullvärdig dotter. Min
far som ofta besökte oss,
blev kär i min styvdotter och gifte
sig med henne, så vi blev min far
min mor och min styvdotter blev min
svärmor. En tid efteråt födde min
hustru en son, som blev min fars
svägar och min onkel. Då fick min
fars hustru det vill säga min styvdot-
ter, också en son. Därigenom fick
jag en bror och samtidigt en hustru
son. Sålunda är min hustru min
~~hustru~~ mormor, så hon är mor
till min styvsvärmor, jag är mor till
min hustru och samtidigt hennes
styvdotterson, med andra ord jag är
min egen farfar. Det är sanneligen
färdighet för en här att stå ut med.

Visbok för
Bernhard Phlberg.
Sheppaslov.

Ku ska
också
marsch
nart,
ätta för

Käsi so
skriova
för to
vi kion
gevän
ty mick

Och nu
vi släs
fyra
vi mäs
sitt k
har Lov

Landstormssåsa.
för 4:de Komp. 1914.

1 vers

Nu ska vi mobilisera vi landstormsmän
också ty vi ha glömt exera och noggran
marsch att gå, men vi tar det ganska
snart, då går må en väldig fast, om en
åtta fjorton dagar, kanske hemåt vi får.

2 vers.

När som vi kom till Evensjöskulle
skrivs upp, och sedan drack vi kaffe
för tolv skilling koppr. och sen fick
vi kvinnans klä och ett spillet mytt
gevär, men ingen ~~vara~~ därmed var
ty mekanismen glömdes kvar.

3 vers.

Och nu så ska vi kriga, och nu så ska
vi slåss, men först så skall vi slåcka
fyra stycken vin för till, o då ha
vi mäter Hall, o han sköter sig
sitt kall, tar han rycken lika kvast
har Lovvige fått en dundur knicket.

4 vers

O så får man masskorna uppi en
klövervall, fast vi har annat göra, båd
ja o mäter Hall, på min cykel åker
ja, o Hall skall saltta fläsket bra
och sen hjälpas ja o Hall åt att ta en
glad trall.

5 vers

När klockan sex har slagit, då får vi
stiga upp, när lytor på vi dagit
då väntar vi vår knapp, o sen ska vi
kaffe ha o det smakar ganska bra
the sockerbitar få vi ta fast lite
om vi vare bra.

6 vers

O klockan sju på morgnen Ljungdals
på gården står, o blåser i trumpet
sen en läses fader vår. O sen på
axel gevär uti korn äro hatt o klär.
får vi gå i klövervall, men då grinar
ja o Hall.

7 vers

O sen på söndmiddag då fick vi finor med
då fick vi bruna böror och fläsk uppi ett fat

O så fick
o m
jag tro
jag tr

Ku sl
här, ty
ät m
visan
tut,
att J

O ha
dick
så får
order
nu k
som

O så fick vi en siggar.
o ni kan tro att den var rar
jag tror att när jag rökat slut
jag tuggar stumpan som blev kvar.
8 vers

Nu slutar jag att ratta på detta papper
här, ty Hall och Ljungdal skriattar ju blott
åt mitt brev, men jag skall sjunga
visan slut, som ska jag gerna hålla
tent, o ja ska säga som då ä
att ja ä glad att vara må.
9 vers

O har ni lust att veta vem visan
dickat har, så fråga Hall o Ljungdal
så får ni ganska svar, ja det har en
ordensman o det gick som en dans
nu kan du vara lika gle
som Hall o Ljungdal o ja...

Gjömännens begravning.

vi för
att vi

Ingen
gryddor
andas
skjy

Vår kapten kan höra ropa
Rissa ackerarna back
och på halva stängens hissa, skjyuts
sorgfarna äpp.

3 vers

Ty man skulle önsklämma
ät en rät och dunkel gjer
en yngling som nyss hade somnat
den döden nyss uppsmuggat har.

4 vers

keistan den i ordning göres
uppi gammalt gjömanbruk
och till rellingen den föres
endast gjord av segelduk.

5 vers

Slumra lufft i havets bölja
vaggad utav vågar där

J
g
mat
de
li
n
h
g

vi för din biud nu vill förtälja
att vi begraft din hjärtans kär.
6 vers

Ingen lilja eller blomma
gryddor väntar sjörens gräs
endast vågor gå och komma
skrypet sojer an och av.
slut.

~~Membliseringsrabano~~

Fakta är morblå vågor
gungar skryts stolta stann
med äskens purpur lågor bryter
dagens grymmy foder. Skett om-
börd är tytt av stilla ingre
munter bota sång. endast rodnat
brons drilla auting har sin
gämnna gång

Soldatvisan.

(127) Jag låga ryttartärpet vid höga Flunneberg,
där satt en ensam kvinnalik
snön var hennes färg, och tårar
föll på tinnat på vilket tungt
hon spann, när långsamt uti spi-
seln den raa veden brann.

2 vers.

Med förklädsribben trasig hon emot
ögat tog, vist är det tio år sen
min Ola från mig drog, uti den
Polska fajden men ej ett enda ord,
jag hört av honom sedan väl ligger
han i jord.

3 vers.

Vist är han från mig bagen med
kulor eller järn och borta är min
glädje min stolthet och mitt värn
och gossen som vi hade när han för
hemifrån den hävde Herren taget
ack jag väl gräta må.

4 vers.

Allt övergiven är ut och in som jag

det a
dets h
grätes
och li
av lis

Ett är
när st
stan -
i mi
mig st
då sve

Jag i
sa vis
skulle
talade
en van
så tä

Men
håbni
han t

Flunne-
na lik
ar
igt
spi-
n emot
en
en
oid,
ligger
med
min
inn
kan för
taget
m jag

det är att långsamt prövas av ö-
dets hårda slag jag redan är för-
gräten och bruten är min kraft
och liten är den glädje som jag
av livet haft.

5 vers.

Ett år vi levat samman blott ett
när kriget kom och uti evig äng-
slan en glädje byttes om var nat-
i mina drömmar han blodig för
mig stod och sedan dog den lille
då svek mig allt mitt mod.

6 vers.

Jag höll dock modet rejäre i fle-
ra vintrar än, jag tänkte att jag
skulle få återse min vän, det
balades om segrar som unge kung-
en vant, att freden skulle komma
så tänkte jag ibland.

7 vers.

Men freden kom dock aldrig ej
häbning eller bud, kanhända att
han lever och har mig glömt

Gud, den tanken var mig bitter
och ousägelig, om bergen ville
rasa och falla över mig.

8 vers.

Lå kvad den arme Elin en
bitter vinterkvätt, och såg sig
om bedrövad uti sitt lugna
tjäll, då hördes steg därute hon
knäppte sig resa hann, förrän i
stugan träder en ståtlig riddars-
man.

9 vers.

God afton så han sade god af-
ton och Guds frid jag kommer
ifrån kriget och ifrån det
rätta led och tröttnat har min
gångare i läner väl mig hus och
låter mig få såva hoss er till
dagens ljus.

10 vers.

Förvånad hörde Elin den gran-
ne herrens ord jag är en fattig
kvinna och ensam på vår jord

har
förrä
blott

Jag
vargen
lig ha
och s
sitta
ning

Bliv
har ja
en kr
ort, n
Elin
väges

Om an
mätt,
så fin
det sy
att e

har ingenting att bjuda en så
förnämmer gäst behöves inte heller
blott foder åt min häst.

11 vers.

Jag foder har tillräckligt sen
vargen rev min ko en sådan ståt-
lig herre jag ej om ont kan tro
och vågar därför bjuda ers nåd att
sitta ned men jag går ut en vänd-
ning och efter hästen ser.

12 vers.

Bliv kvar min goda kvinna det
har jag redan gjort ty utan lov
en krigsman tar för sig på var
ort, ni kommer då från kriget, bröt
Elin häftigt ut, det gör jag raka
vägen, nu är det äntligt slut.

13 vers.

Om annat lät oss tala jag är för kriget
mätt, här är ju ganska trevligt här är
så fint, så nätt, och själv i bästa ären
det synes att ni är, hur kommer sig
att ensam, ni så vill sitta här.

14 vers.

Det är väl herrens vilja hans lag
men icke min ty hårt jag blivit
straffad och säkert är mitt sinn
min man gått ut i kriget helt
säkert är han död jag har ej
hört det minsta av honom i min
nöd.

15 vers.

Man bör ej tro det minsta var
riddarsmannens svar ty har han
även fallit så finns här män
kvär en kvinna som en krigsmän
bör säga sig för sed, att för det
första gifta sig och göra klart be-
sked.

16 vers.

För Guds skull tjäre herre nej tala
inte så min Ola vill jag trogen i-
genom livet gå men om er egen
Ola sin tro emot er bröt då vill
jag dö min herre och rösten Elin
bröt.

Grän
föra
förrä
ridda
Lod
var

På m
ers
ack
Loer
ram
kraft

För
att
vid
han
ej
min

Det

17 vers.

Gråt ej sad riddorsmannen med en
förändrad ton vad tjänster han
förrättat vid Liljehögs skvadron som
riddare benämndes och kallades hans
Lod den karden vill jag minnas det
var en man med mod.

18 vers.

På mina knän jag bedor välsignade
ers nåd vet ni om honom mera
ack ja ett taggert död som uti
Sveriges hävdor kankända får ett
rum han räddade sin kung vid
träffningen vid Lån.

19 vers.

Förvissad jag mig tjänner och vet
att det är så en blick syns där-
vid lysa av Elin's ögon blå ja har
han räddat kungen då höres mig
ej gråt han har mig varit trogen
min Ola mig förlåt.

20 vers.

Det gör hon av allt hjärta sad

riddermannen båd och stöt
den arma kvinnan intill sitt
bröst av stål du är en ärlig
kvinna och åt mig allt för god
fast av din Ola blivit rytt-
mästare Silverlood.

Slut.

Drunkarens dotter.

Vid tolv års ålder en liten flicka, med
hög på rummen till krogen går, från
hemmet hemme man gärns skicka,
att köpa brännvin man väl förstår.
I dryckeslägt där hemma sitter
en rusig fader vid skövlad härd bland
höga drivor och kölden bitter, går
Lilla Anna av hunger tänd.

2 vers.

Hon blickar uppåt, en stjärnan kindrar
hon väntar där för min moder öm, där
tronas glashav i ljusväg skimmer, hon går
på gator av renat gullhon dag i drivan

med
förlia
laste
ajute

Till

na

Gua

nes

till

rege

tära

frun

ske

Och

men

och

som

intit

len

nas

jaf

löt.
sitt
ärlig
god
ett.

med. Per i famnen novembrenatten
förlidet är nu äran molnen på him-
lastanden en himelsk sällhet hon
njuta får.

3^{de} vers.

ned
än
a,
stär.

Till mor min för min så beder An-
na tag hem ditt barn snälle käre
Gud och isig blek sjunker hen-
nes granna av vita änglar hon förs
till Gud nu står hon hämpad och
seger vunnit den beka kinden ej
färas mer sin ämma moder hon äter
fannet där ingen skilnassa mera
sker.

4^{de} vers.

blant
andra
där
gär
hvar

Och. nert redan var. midnatt slagen
men ingen Anna med brännvin kom
och snart insomnade dryckeslaget
som djur de lägo och likasom om
intit hänt men de vakna åter då so-
len högt upprå fästet stod nu örn-
nas fader sitt brott begråder det
jag dock ej om han gråtit blod.

5 vers.

Han sjundar ut för att söka
Anna det var en kall bister vinter
dag helt glötsligt siss han för-
färad stanna han blev som träf-
fad utav ett slag i höga drisan
han ser sin Anna i trasig klän-
ning och bara ben han tar sin
hand uppi hennes granna hon
är förfrusen och hård som sten

6 vers.

Älskar jag ordet mitt barn min maka
om min vän er jag har följt dig aldrig
mera skall hjälpa din smaka so Herre Gud
fräs min älska själ, och Gud ^{Herre} blodröda syns
färläta hans själ blev frälsd men hans bittra
sorg vid deligrämmer och vad han gråter
hans hjärta sår av djupa sår

Slut

Slut. Slut

y

dan

sla

ban

nu

Men

na

um

så

som

ish

Och

en

som

idig

tra

Th

Mobliseringvisa

1. vers.

I somras gick vi alla o vänta på den
dan när som de skulle klämta på
slandet o i stan o mobliseringskra-
bana te fjälar sa adjö tralalalala
nu leva eller dö.

2. vers.

Men de ^{pro} så jallikt som tidning-
na skrev men fram för ja min
uniform o maj i klompen rev
så ble ja skikat till en valkvarn
som låg i Lunda stad te alalalala
och ja ble ändå gla

3. vers.

Och brilla tog vi alla i Lunda för
en termin o pojkarne ble modiga
som skälva far hedin vi sköt som
idigter för hung och krona hand
tralalalala men helst en tår
på tand

4. vers

Vi kände en krona för varje dag

som gick fast ett och åttio öre
det va ju va vi fick di nettan
skulle gömmas till vår anpenision
tratalalala till en reservportion

5 vers

Uti den första fiden de levdes där
ett bus för fig liter bränevin och
solv paketer snus och när di spela
handklaver och när di spela schack
tratalalala var kväll i vår barack.

6 vers

Och när vi gick till maten så var
där inget gäst för alla labbor på
en gång libland ärtor och bland fläsk
så börja di och gafla sam inte fått
när kniv tratalalala de va ett gäfla si

7 vers

Föda kläder och logi de fick vi ju
gunås fast sänga klärna inte hade
vuxit på när gås nej de va mac-
karonier i kudd och madras trata-
lalala ja nej va den va vass.

By
dom
en
liks
att

Be
korj
ut
ing

De
korj

Så
ska
far
utr
en

8 vers

Byxorna va via fast kängan allra mest,
dom sydes på en tegelsten i stället för
en best och hästsko uti klackarna man
liknade en häst tralatala dom sa
att de va bäst.

9 vers

Befälet ifrån överste och ned till
korporal di va nog mysens släpfa
ut från Lanna hospital ja de blir
ingen reda för en Hinka blir
general tralatala och ja kais
korporal.

10 vers

Så gå vi här och undra när vi
ska kamma ut men de blir sjösa
fardikt om Iven han håller krent
uti de svenska fläsket där väser
en trekin tralatala och de va

Iven Hedin.

Thinen
B. Ct.

Mildanden.

1. vers.

Till mardliga landen vi kommo om
våren, till vassen vid skanden som
fordom som kärom, vi bygde i det
vi uti kärlek och tro.

2 vers

I varliga natten vi summo förslögt
i tungnaste vatten vi hade roligt
Hä snart våra små kan följa oss då.

3 vers

Vi sökte föda på djupet i sanden
och ingen oss sökte att döda från
sprande, Och uti frid vi levde en
tid.

4 vers.

En afton vi summo så sakta i såren
Och plötligt förnimmar en bit där
spräng! - en jägare stod han sök-
te vårt blod.

5 vers.

Och för på på minuten dot bliffrar
och brinner. Min make är skjuten
hans hjärteblod rinner jag mår de

då.

Jag
skrik
sörj.
ifra
En

En
jag
finna

För
mig
jag
o

J
hva
och
här
en.

om
som
i sid
oligt
oligt
i sid
från
en
sönn
där
sök-
har
indon
ande

då till flykt våra små.

Svers.

Jag ick följa till flykt eders
söngen jag skäde måste döja den
sörjande ringen i guret jag dök
ifrån blistrar och vök.

~~En tid~~ Svers.

En tid fick jag bida sen sökte
jag nära jag sökte och vid all
finna de kära men aldrig ändå
jag fönn våra små.

Svers.

För mårkor att vakta jag sedan
mig lärde från gömsten så sakta
jag smög mina fötter till arbetet
i villande sjö.

Svers.

Uppåkalla dagar i knuffiga
kvättar Då ensam jag klaga
och minnas de ~~kvättar~~ ställen
där makar och jag rodde bort
en dag.

W. W. W.

10 vers.

Då lgg mot oss livet nu sködas
det sköna män den det är givet
och mårda som lönar ej skaffa så
kallt att han mister sitt allt

Kärleksvisa.

Ach den som hade så, där
någon som höll, en här.

~~Den som hade så, där~~
Någon att älska igen såsom sin
käraste vän!

2

Ach den som kunde ändå, bygga en hydda för två,
Bygga i kärlek och tro, enkelt men trevligt ett bo.

3

Ach den som finge bo kvar, sedan i lyckliga dar,
Leva så lyckligt till slut, lycka jag drömt om förut.

Ach
/: Läng

Ogon
/: Hag,

Han
/: Dans

Nu är
/: Han

4

Ack, den som kunde ändå, finna en undan görd brä
 |: Långt ifrån näjen och värld, långt ifrån gliter och fläns

5

O, gon så himmelska blå, klara fast fuktiga då
 |: Hög, ack så vackert ifland, tändande hjärtat i brand

6

Kan mig i dansen nu för, knappast jag golvat vidrår
 |: Dansen jag verkligen då, eller jag vingar nu fäls:/

7

Nu är det redan förbi, men jag kan ej låta bli,
 |: Kan jag den gossen ej få, älskar jag honom ändå:/

Pinclairsholm den 16 maj - 21

H. A.

öolas
 givet
 Håsa
 Håsa

2

min

da för två,
 i ett bo-)

ga dar,
 om förut)

Den blinda sängerskan!

En riddare red genom rasande lund
för att höra på fåglarnas sång.
/: Då såg han en flicka som satte där o sjöng
och han hörde en harpa somklang.:/

2
Han steg ned av sin fäls och sakta han går
Till den sköna och hälsar Guds fred.
/: Hon hälsar han åter, och sade så här,
Var så god och på himan sitt ned!:/

3
Han satte sig neder i lunden så grön
Och bad henne sjunga en sång
/: Du är ung du är vacker, du är älskvärd o skön,
Du skall bli min maka en gång.:/

4
Han tager sin harpa i lunden så grön,
Hon sjunger om sällhet och frid,
/: Hon sjunger om falskhet, om oro och kval,
Och om människors sorger och strid.:/

Hon
Och
/: Blo
Blo

Hon
Och
/: Jag
Ja

Jag
Går
/: O
för

O
at
/: O
O

Hon
Hon
du

5

Hon slutar sin sång, han emot henne ler;
Och på handen han trycker en kyss.
/: Blott om din kärlek, din trohet jag ber
Blott uppå oss fåglarna kyss.:/

6

Hon rodnaden döljer, en kind som blev varm,
Och ur ögat sig bryter en tår.
/: Jag är fattig, föraktad och ringa och arm,
Övergiven i världen jag står.:/

7

Jag får vandra omkring med min harpa i hand
Goda människor få lindra min nöd,
/: Och så har jag vandrat från land och till land,
För att söka min hjälp och mitt bröd.:/

8

O, tag mig en ros, ifrån jorden så dvälg,
Att jag må se, om du älska mig vill.
/: Om du tager en vit, är det oskulden spålo
Och jag vet att du hör mig till.:/

9

Hon ~~ligger~~ böjer sig neder, en ros hon nu tar,
Hon vet ej hon tager en räd, O, käraste flicka, min hand
Du nu har, jag dig älskar i liv och i död.

10

Nu brast hon i tårar, förlät mig hon bad,
Jag är blind, jag har mistat min syn.
Jag kan icke skilja på natt eller dag.
O, jag ^(kan) ej se roten i skyn!

11

Är du lam eller blind skall du dock bli min brud,
Jag är rik, jag har guds, jag har guld.
Du vill jag dig smycka i gyllene skrud.
Du skall bliva min maka så duld!

12

Så hysser han henne och därvid hon bad,
Upp till Gud som dem såg ifrån skyn.
Förlät mig skada din sol och jag bliver så glad,
Och se, hon fick åter sin syn!

13

Sen bāja de knä i den mossiga lund,
Och tacka sin himmelske Gud,
För den vandra de lyckliga hem till hans hem.
Där hon prydes att bliva hans brud!

Skåtor den 27/5 - 21
H. F. F.

bad,

Korton på fara.

Knapp i västen!

1) Nu är i fyra år har tiden varit skug, one och viden men den är väl snart förliden. Så vi hoppas, eller har? Ja vi åter kan få andas riktigt dricka bägarer ut och se nya dagar randas utan restriktionsbestyr.

Refång.

Sedan så kan korton fara här dom kommit har ifrån. Vi skall nogga att bara att det ej blir annat fäng. Det är svårt i våra dagar riktigt kunna klara och ifrån alla kristidsdagar så det ej blir något grej.

2)

Sen så får man åter äta nubben kanske i soj peta det blir grejer skall, ni veta

bara den vill räcka till.

Men man har väl apparaten
ifall det är så man vill
ta sej mer än en till maten
så nog räcker det väl till.

Refräng!

Sedan så kan boken fara. o. s. v.

Sen när stan blir som den varit
och all djävelskap har varit
bli det inte något mer
äter få det lite glatt.

Sen man äter kan sig soönga
med sitt hjärtas bara skatt
och få se gullacher hänga
i ett hörn, och så god natt.

Refräng!

Sedan så kan thorten fara
där dom kommit har ifrån.

Vi skall nog åkta bara
att det ej blir annat frång
Det är svårt i våra dagar
riktigt samma klara sej

1)

Cr
uti
foss
kon.

2)

Uti
sta
Hon
pu.

3)

Ho
vay
att.
än

4)

O.
r.
O.
som

igång alla kristidsdagar
så det ej bli något grej.

Enkon Agnes kärleksöden.

1) Enkon Agnes uti dystra drömmar går
uti nattens dyssnad ingen so hon får
faster rummet fint och hon är sinderbländ
hennes sömn den flyr uppå spetspydd bädd.

2) Ut i nobla kretsar uppå bal och fest
stackars Agnes måste vara med som gäst
Hon spekar, dansar, faster ingen ser
huru hjärtat lidet när som munnen ler.

3) Hon suckar ömt, en får på kinden sam
varför blev jag inte fattig född som kar.
att vara glad och fattig, vilken härlig lott
än att vara rik och fridlös på gylles.
den

4) O, gynnma öde varför blev jag född
i kvalfull längtan blev min tid förödd
O, varför blev jag till dessa sakas född
som endast vittna om flärd och böld?

31)

Förpassamen "Gustav" jag ej glömma han
 som är förflyttad sedan han försvann.

Ej ett ord till avsked, ej ett underlid
 kanske han visar i den första gran

6)

Eller har han stupat i en skid så hot
 emot nöd och aamod, o, vem vet, vem vet.

Eller har han glömt den lilla flickan som
 till hemligt möte med honom ofta kom

7)

På hon satt i kvällens första aftonsstund
 när som hennes fader kom på hennes rum

Ach, kära Agnes, nu din fader gläd
 och om några veckor dig i brudbrätt

8)

Grove Reinholdt var här en dag på strand
 och anhöll då om din väna hand.

Har är rik och mäktig, bildad och förnämlig
 och han blir för dig en värdig vän.

9)

Hon svimmar först, men fattar sedan med
 förvåning är ni för mig en fader god

Hon förbitat att jag mig ej gifte vill

och

10)

Bore

Thall

det

det

11)

Greve

fä

ty

och

12)

Det

en

Befall

för

13)

På

den

Men

hon

14)

Hon

och aldrig höra greve Reinhold till

10) Forskämnda barn, utropar fadern vred
Thall du ej som andra följa tidens sed
det ej förskart din fröken tid det skett
det är din plikt att lyda utan protest

11) Greve "Reinhold" ej mitt hjärta vinna kan
få penningar jag vägrar ej min hand
ty genom guldets ej lyckan van
och smärtan gömmer under flärd och glans

12) Det är min plikt att lyda hänselans röst
en annan vän jag har uti mitt bröst
Befall mig gåna jag i döden går
för den jag älskar, som min barnkomman

13) På hon satt i hvällens bysta ensamhet
den stid hon stred, hon endast skäde döden
Men innan fögetn. bader morgonstund
hon bländ och färdig står på faderns rum.

14) Hon stammade: "Min fader och förlåt"

"att jag ej binda har min själ, förlät
förlät den sorg, som jag nu välar ar,
förlät vi skola inte präffas mer."

15) Jag vara långt bort till fjärra land
där ett vänligt öde nog om mig tar hand
Jag reser nu dit vännen rest fört
har händer där min prästen tid tar slut

16) Farväl mitt hem, min ^{stolta} borg
vars murar endast gömma host och sorg
Farväl i salar och du gamla lind
en hälsning sänder jag med himlens vind

17)
Hon kastar sig i vattnet frisk och sund
när "Gustav" tänker hon i svarta stund
Hennes själ har flychtat till himlen upp
och ur vattnet drages hennes döda kropp

Skriuen av v. p. B. A..

Den förligga månen.

Dagen igenom ger solen allt
på alla små flickors intiger.

Mer uti månen i all des prakt
har man en undulig brottomodakt
Flickorna böra allt va på sin vakt
när månen på himlen stiger
Chär man om natten får månen se
vet man ej vad som kan ske.

Refräng.

Man bli så lätt bedruggen
på kvinnans konvenans
De säga nej om dagen
men ja i månens glans.

Om jag dig mötte en solkensdag
långt in i grönskande skogen
Och bjöd dig blommor av tusen styg
Jämte vår värld alla små bekag
skulle jag alls inte kunna mig evag
Ty jag blott solen är skogen
när den är borte och mörkrot rår
vet man ej vad som kan ske. (Refräng)

Eller du väger en mänskensnatt
när stjärnorna blänka och tindra
Då skall du ~~få~~ säkert finna att
det går så lätt att få mig fatt
Jag dina hyssar bevarar glatt
Gud vet vad månen skall tänka
När man så underlig blyg i sitt sinn
vickar så ömt jag blir din.

Refång

Man blir så lätt bedrogen
på kvinnans konvenans
De säga nej om dager
men ja i månens glans. slut.

Fångare - visa

(1)

Hälsöholm är Föngestaden, här man
skådar på paraden, Hälsöholm har
krigarkvets alla angemang. Skänka
hängen net och dess gossar glada
ya, de kan höra hästar och oväst-
ningsvagn.

Refång.

Hey
i sto
fo,
-aptr
När
gå,
uti
Här
har
fyll.
Den
för
Ma.
en.
av
Det
Kla
är
hopp
roch

Hej gubbar vi ska här varanda dag
i stora långa rad igenom Goringestad
Go, - en aktur i Goringe gör halletta heppen gott
- aptiten den väner hället lite smätt
(I vers)

När vi vår aktur har slutat
går vi att aptiten sluka
uti väian matrat här Emil är sergent
Han ska skapa mat åt alla
han får hjälp av lilla Anna
till att mätta skanska hängens higa folk

Refång

Och går vi till messen
för att läsa väien hepp
Med kaffe och med koble ja ännu bättre
en melva man också får
av messens glada kvinn
Och mycket annat finns, som för dessutom

Refång

Kläderna bad vida och långa
är för många en affa hänga
hopporna ägn skifta i mossens gröna färg
rochaarna de är vända

Vår till insynningen 1920 års klass

Insynning härnäst dagen vi fick för första
gång för att få exercera med västra bå
och stång. / Vill 9. dje kompaniet vi
ställa och vår hos. För att få gläsk
och korv och rabbe - mos mos mos.

Refång.

För den glada glada glada exersisen
o.s.v. /

Och redan ~~fr~~ vi fått kläder och skor.
och kalaforn, så liknar vi precis en gam
mal buffargentleman. / Och liksom han
vi buffar på vägarna i bland så troget
för vord våra fortörband land land.

Refång.

För den glada o.s.v. /

När man har fått sitt vapen, man känner
sig så trygg. / By skjuta är man fin i man
mest de och skjuta trygg. / Den håller
man sig reda med bollen i sin hand

För
band

Don
kaps
rock
häng
flor

8)
När
vi
som
för
vord

Don

För att försvära fjärran kung och fosterland
hand hand.

Refräng.

För den glada o. s. v. i.

4) Om morgon så mötas vi ju av vår
kapten. Och då får vi på fon för att
rocker ej ej är ren: i. Och om på
hängoma det skulle vitta lite smuts
Han skriker, fy för fan sån dålig puld, ^{pun.} ₇₉₂

Refräng.

För den glada o. s. v.

8) Men puten ge vi fon i exercisen liksom
vi tänker blott på fjärran och maten ~~liksom~~
som vi få: i. Jy marchexerciser är alldeles
för hård. Och liksom vår persedevast värd
värd

Refräng.

För den glada o. s. v.

9) Den maten som oss gives är ofta garveta

ble, men korven, fy för Susan hon är ej färdig.
j. ty hända det flö gången att korven
hon är sus, så skickas hon till Martinsson
refur. Hur, hur.

Refång.

För den glada o. s. v.

Refång.
vi ej blanda för sämra kan dom
va. Fast nog kan dom va djäkliga en
och annan dag: !. Ti det ej frägar ofta
ty vi har blivit glatt. Ja ja mej gullon
både dag och natt. natt. natt.

Refång.

För den glada o. s. v.

Refång.
Ej för tiden den är gången och vi skall
resa hem. Hem till vår lilla nubbe och
till vår lilla vän: j. Ta tacka vi så mycket
för mat och fritt logi. Och sen adjomeh
Nordlunds kompani. m. m.

Refång.

För den glada o. s. v.

slut.

En
och
ja
och

Ja
mej
hennes
och

Men
sitt
genom
där

Vi
har
när
ville

Mulsgustar i Västaby

(1. ste vers)

En hedelig gårdstjänst jag är från Flanninge
och en visst jag kan en aldelos ny
ga den handlar om / kärlekens föjder o besvär
och om Mulsgustar mynnä Västaby.

(2. ste vers) Hej - - - - -

Jo se såhön var den att jag hade i Västaby
mej en flicka så vacker till att se
hennes kind jo den var / som en rosande sky
och hon sken ända hem till Flanninge

(3. de vers) Hej - - - - -

Men en kväll när som månen den stod uti
sitt ug, jag spatsade mig snart från Flanninge
genom pigkammerförestret / jag smög i Västaby
där om kärlek så ömt vi viskade.

(4. de vers) Hej - - - - -

Vi glömda hörnte som vakt i Västaby
där de länspoliser vora till att se
när jag där för mig / genom förestret
ville fly. uti natten jag högt mot Flanninge

Hej - - - - -

(8^{de} vers)

Om klövjur jag dogt och jag blev
undersökt, jag blev avklädd, så naken jag
kom de.

(6^{de} vers)

Till skydd blev jag inomd häute i Väst-
raby, av lyrol, fjära skin, och sot därtill,
när så hemat jag förbrukts i himmelen
sky, skälva fan han ar lös i Flanninge

(7^{de} vers)

Och fästmen hon giät ty jag smet ifran
min hy. och se happeron jag fick i Flan-
ninge, härav tior var mäniska hur som
när Västaby kätikan och smutsjutan han
soj de

Hej

Stut

[Signature]

[Signature] *[Signature]*

- Ja
en
och
och

Pa
och
kan
kase
kan

Jag
kom
kom
min

Jag
och
jag
och

Karboj-visa

(1 vers)

Jag gick mig en dag ner till världshuset
en strålande afton så härlig och skön
och fåglarna sjöngo så härligt i skogen
och jorden sken klädd i en vårmuntelgån

(2 vers)

På världshuset såg jag en karboj nysstjuten
och hölen dess stämpel på pannan han satt
han vickade och kände hans röst han var brun
han vickade så bra
han andades tungt och hans stämman var mörk

(3 vers)

Jag hör på din röst att du och är en karboj
kom sitt vid min sida han sade till mig
kom lysa och hör vad jag har dig att säga
min levnadsbeskrivning jag vill att du ska

(4 vers)

Jag hade ett hem och en älskade moder
och även en syster så kär och så god
jag bannade den både jag ville se världen
och därför så kom jag till världen hit ut

(3 vers)

Jag började spela och även att dricka
blev skjutet i bröstet och snart är jag död
kom skunda att hämta mig för att glasvatten
sy febern den bränner se het som en glöd

(6 vers)

Jag hade en vän mera här än en moder
jag bringar en hälsning till vännen så här
så säg henne åter att hon aldrig gråter
vi skola ses åter vid dödsflodens strand

(4 vers)

Min figorade ande från jordiska healen
är bringar en hälsning till vännen så här
så lägg mig i mynken där rygg på pulken
en korboj som dött för en mördares hand.

Härsholm den 22/8 1821.

W Ahlberg. B

Jag
ut
Nu

Jag
som
Dä
att

Da
bl
Da
skall

One
det
så
och
Nej
vill

Varvarevisan.

1) Jag har tjänat vid gärdet nu
uti ett år och i månad sju
Nu är jag trött uppå slaveri
nu vill jag sluta, jag vill bli fri.

2) Jag var en yngling så glad o nöjd
som från mitt arbete gick med fröjd
Då kom den dagen jag skulle ut
att exercera föruten prut

3) Då uti staden jag gick en dag
blott för att ta mig en promenad
Då kom en varvare han så till mig
skall du dej varva gä? inte nej

4) Onej, onej, jag sade då
det vara kul det vara må
så säger folket det är ett sväng
och är det sådant blir tiden lång

5) Nej tyst nu lite han sa till mig
vill jag uppriktigt säga dej

att klädd penningar o får du mat
kan du dej dig bättre hat

Om du dej sköter blott ett år
ja kanske redan till nästa vår
Du bli befördrad till korporal
får mera penningar o som i stan

Ja är det sant som du säger så
jag än en gång skall exna på
Ja det är det sant vadenda ord
att krigarlivet är bäst på jord

Och jag mig varvade inom kort
från mor och syster jag reste bort
Och ifrån vännen en plicka här
o till Karlshönsen nu strax det bör

O jag mig varvade och fort det gick
och lottio kronor strax jag fick
Men dessa penningar gick snart åt
för krigarlivet det kräver plåt

10) i
när
Jag
att
11)
id
och
Det
ej
12)
O
ha
Me
som
13)
Ch
min
Dä
oc
14)
Oc
det
Bl
far

10) Hur grynigt behagen jag blev ändå
när jag fick krigarlivet pröva på
Jag fick bestämma dessa ord
att krigarlivet är sämst på jord

11) Vid gardet har vi den den lösen nu
och den är den uti krogen du
Det är till gästarna dom säger så
vi till befälet ni nog följda

12) O vet ni gossar på domenedag
då vi skall stå till ett komiskt slag
Med paragrafer och disjuntin
som monumenter för gubbar hin

13) Om vill jag sluta min enkla sång
min stränga arest har väl slut en gång
Då blir jag åter svit igen
och resa hem till min lilla vän

14) Och vill ni veta vem visan gjort
det är en yngling som har gjort det
Blott jag har varit full en gång
förbät kamrater slöt är min säng

De två diagonerna.

1) Häl, så hette en, den andre
gick i fält med namnet Lod.
Båda liknade varandra
så i kraft som mod.
Samma sätt vid Cairns skänder
hade förtat dem
gnabbats hade de som pränter,
batt i samma hem

2) Och diagonerna hade båda
blivit sen på samma dag,
delat foget varje vada
i vart enda slag,
gnabbats än som stridskamater,
huggits man mot man.
allt om äran att i dator
övergå varann

3) Enart i rikt framom alla
i skvadronen stoda de,
ingen vågade sig hålla

bätt
Jill
gjör
men
ikh.
4)
F
samm
änn
vad
Bän
ett
var
nän
5)
Lyon
att
Lod
Häl
J
Lom
lig
lig
da

bättre, happyare.
Ditt korpraler av befälet
gjordes snart de två
men emellan dem blev gräset
icke slut ända.

4) Vad dem eggat som gemena
samma känslan fanns än kvar,
ännu var alltfjärrt den ena
vad den andre var.
Båda stodo lika nära
ett gemensamt mål
var gång Gud blev nämnd med ära
nämndes även Höl.

5) Lyckan svängde dock omsider
att den ene seger vann,
Gud gick för i alla stunder,
Höl blev svad, han.
Dömd till vila på det sättet
låg han dyrt och led,
låg som sjuk på lasarettet
då komraten sked.

6) Långa veckor av elände,
hade småningom dock flytt,
och den tappre återvände,
till sin kupp på nytt.
Men då stod han fämnst ej mera,
som han fördom stod,
för hans likar gällde flera
och medafj bar Lod.

7) Då, kan såg kamraternas lycka,
hörde hur hans ropet steg
vad hans hjärta kunde tycka,
spordes ej han seg
lät ett ord ej jät föräda
ej ett andets drag,
Om på stövtig hade båda
hållit ut en dag.

8) Gort var allt som borde göras
och blev tid att vända om.
Plössligh sågs ett sannmodigt roras,
en kross och hon kross.
Lod sig ordet: Frång, by fvan

Shan
brod
fr.

9)

Ja
Du

bl.

hitta

Ga

fo

du

är

10)

Lag

sp.

och

se

Pa

fo

om

var

11)

Ham

skall dock gangtös bli;
bröda, fem man, stark är skaran,
hva blott äro vi."

9)
Ståt han tog ett hånfullt böje
"Du har talat klokt och rätt
blöda får du, om vi döje!
hittills slapp du det."

Gå jag mäter ensam specken
förrän den himmer oss,
du som bär medalj på rocken,
är för god att släsa."

10)
Sagdt, sin sabel sågs han skaka,
sprängde av med stort förakt,
och han såg sig ej tillbaka,
sen sitt brä kan sagt.
På den harm kamraten röjde,
föga akt han gott,
om han följde, om han döjde,
var för honom ett.

11)
Kämpa vill han inte stanna

fram till målet, bär hans färd,
stjerpens son med blodig panna
provar sen hans svärd.

Dödsrop gry, pistoler knalla
vän vill kännas vän,
mitt i shocken, högst bland alla
syns dugonen än

12) Endligt tycks dock lyckan svika,
segrar, segrar icke mer
häst, och ryttare tillika
hava stötts ner.

Fångt än i stoffet brottas.
Kämpens starka arm
pyra blanka pikar mätas
mot den fallnes barm

13) Åm och bister hatar döden,
en sekund blott ovik är.

Sins ej mera hjälp i nöden?

Vända, Lod, är där.

Flaa har kommit, sprängd är ringen,
sluter kring hans vän,
på den fallne aktar ingen, allt är stid

De
egon
drom
stjerna
seger
ta ar
och

12)
De
ryg
kan
Lan
ar
pa

ingen

Fajur

Anderson

Los Los

L. A. Svensk

L. A. Svensk

V. A. Svensson

Svensson

(12)

Den blev så ryktet säger, samma
rykte nämner om att till Sandels
hans läger, Led om kvällen kom
Långt med sin medalj i näven, Hög
dragonen in, giv att Elfal en
paning även eller dag och
min

Skuren av 94 Ahlberg

alla

ha,

ingen igen
för skid